

Den Bockfotade Guden: Kapitel IX (Dion Fortune)

K A P I T E L I X

JELKES var upptagen med att lägga upp den färdiglagade biff-puddingen, som var till hälften på och till hälften utanför sitt fat när ljudet av knackningar hördes på den halvglasade dörren till butiken.

"Kan du gå och öppna dörren, Hugh?" ropade han från köket, undrande huruvida Paston någonsin hade öppnat dörren förut i sitt liv, och vad han skulle tycka om sådan här behandling. Det var hans fasta övertygelse att ej någon som helst av Hughs livsbana var kapabel att torka sin egen näsa.

Han hörde fotsteg korsa vaxduksgolvet i butiken, klockans klingande då dörren öppnades, och röster--- mannens behagligt varma, kvinnans opersonliga och affärsmässiga.

Mona Wilton, som kom in utan hatt genom butiksdörren, var förvånad över att finna sig själv konfronteras av en främling. Det skarpa skenet från glödlampan behandlade inte utseendet av någon av dem vänligt. Hon såg framför sig en man med klumpig kroppsbyggnad vars välskurna kostym gjorde vad den kunde för att dölja hans framåtlutande axlar. Hans ansikte med skarpa anletsdrag såg härjat ut, och hans svarta slips påminde henne

varför. Förutom hans fina kläder var han en obestämbar individ, tänkte hon, saknande personlighet. Hon var ej förvånad över att den här mannens fru hade varit honom otrogen. Vad fanns det i honom som kunde hålla en kvinna trogen?

Han, å sin sida, såg under det skarpa vita skenet en yngre kvinna, som såg trött ut, med en gulblek hudfärg och rätt ovårdad mörkt hår. Hon hade ett fyrkantigt ansikte, med en stark käke och bred mun, av läppstift oskyldig.

Det enda som slog honom hos henne var den starka, muskulösa nacken, de synliga musklerna formade sig likt

en mans under den olivfärgade huden. Hon hade nötbruna ögon, vitt åtskilda under tunga mörka ögonbryn som nästan möttes över ryggen av den korta, raka näsan. Hennes ögonbryn var mycket mörkare än hennes hår, som var rostbrunt, som pälsen på en vanvårdad katt. Hon bar det coupé en page, med en rakklippt lugg framtill, och en rakklippt hårknut baktill. Hugh Paston, som aldrig hade känt en kvinna som inte var permanentad, tyckte att hon var rätt lik Mrs Noah nedstigen ur Noahs Ark.

Hon gick igenom in till rummet bakom butiken, och medan han dröjde sig kvar bakom henne för att säkra

dörren, hörde han henne få en grymtning av bokhandlaren. Han var inte särskilt gripen av Jelkes val. Faktum är, för att vara uppriktig, att han var besviken. Han hade hoppats på något mycket mer exotiskt än detta---ett stycke av gamla Chelsea ute på vift. Om han hade fått som han ville, skulle han ha fått henne inlagd med ädelstenar för att lysa upp henne, som Des Esseintes sköldpadda. Hon såg kompetent ut, likväl ; och det skulle uppenbarligen inte bli något nonsens om henne. Det skulle vara svårt att tänka sig en kvinna om vilken det skulle bli mindre nonsens. Hon var snarare Mrs Macintosh typ. Frida hade alltid varit en god bedömare av hushållerskor.

Han slöt sig till sällskapet i rummet bakom butiken. Jelkes slösade ingen tid på introduktioner. Han tog för givet att de hade bekantat sig med varandra. De drog upp sina stolar till bordet, och han lade ceremoniöst ett gammalt pilträds-mönstrat fat framför dem, nästan svartbränt i ugnen, istället för att servera maten ur den sedvanliga stekpannan.

Konversationen var bombastisk. Gamle Jelkes brydde sig inte om den, utan skyfflade ned sin mat under tystnad, som var hans sedvanliga bruk. Flickan verkade lika redo att sitta i tystnad som att svara något yttrande som kunde riktas till henne, precis som Mrs Macintosh gjorde i närvaro av hennes tjänstegivare ; men Hugh, som hade blivit vältränad av sitt kvinnfolk, jobbade hårt på konversationen.

D E N B O C K F O T A D E G U D E N 83

Han försökte att få flickan att tala om sitt arbete, och detta gjorde hon opersonligt och utan entusiasm, talade om för honom vad hennes kvalifikationer var, och vilken erfarenhet hon hade haft. Han såg att hon inte var beredd att bli vän med honom, utan höll honom på en rent affärsmässig nivå. Han var benägen att känna sig förnärad utav detta. Säkerligen så skulle hon om hon antog en inbjudan till en måltid också antaga det underförstådda sällskapliga sambandet, istället för att hålla en butiksdisk emellan dem, som det såg ut? Men han förmodade att hon troligtvis hade haft en del påfrestande upplevelser i sin tid, ehuru hon ej framstod att vara en person som ropade efter dem, och om hon föredrog att hålla sitt manliga klientel på armsavstånd, välan, då var det till hennes fördel. Han kände sig lite sårad, likväl, och vagt bedragen, som om han inte fick riktig valuta för de pengar han var beredd att nedlägga.

Måltiden undanstökades hastigt under sådana förhållanden ; Jelkes flyttade över dem till brasan för att dricka sitt té, och med en luftig rörelse med sin hand, sade han :

"Nu, ni två, skall ni fortsätta med era ärenden medan jag dukar undan," och försvann in i köket och lämnade dem till det.

Hugh, som utgick ifrån flickans attityd, gick rakt på sak.

"Har Mr Jelkes berättat någonting för dig om vad jag vill ha gjort?" frågade han.

"Lite grann," sade flickan. Och sedan utvidgade sig plötsligt de breda färglösa läpparna till ett leende, "Jag hör att du har läst `A Rebour´s;"

Den plötsliga humaniseringen av flickan fick Hugh Paston att häpna, hon förändrades så fullständigt. Men innan han hann med att svara, drog sig hennes ansikte tillbaka igen till sin känslolöshet. Han följde upp sitt tillfälliga övertag, emellertid. Han måste humanisera den här flickan. Det var omöjligt att förklara vad han ville för en opersonlig affärskvinna ; omöjligt att få henne att samarbeta med honom.

"Jag antar att Mr Jelkes hade talat om för dig att jag är halvt galen?" sade han.

Leendet fladdrade vid hennes mungipor.

"Nej, han sade inte precis så," sade hon.

"Nåja, tro du mig, det är jag. I alla händelser, är jag synnerligen excentrisk."

Leendet fladdrade åter för ett ögonblick, och sedan förändrades plötsligt hela ansiktet och mjuknade och blev nästan vackert, och Hugh Paston visste att historien om hans tragedi hade berättats för denna kvinna. En våg av okontrollerbara känslor vällde upp i honom ; hans mun skälvde och hans ögon stirrade ut i rymden, seende hans vanställda döda. Det gick en minut eller två innan han återfick kontrollen, men när han fick det, och mötte kvinnans ögon igen, visste han att murarna hade rasat emellan dem.

Han rörde sig oroligt i sitt säte, desperat sökande efter något yttrande som skulle passa att bryta tystnaden med och återföra atmosfären till det normala igen.

Det var kvinnan, emellertid, som plockade situationen ur elden.

"Jag förstår att det första göromålet är att sätta igång och finna ett hus?" sade hon.

"Ja, visst," sade Hugh, tacksamt gripande livlinan. "Jag skulle bli hemskt glad om du ville det."

"Vad för slags hus vill du ha, och vart?"

"Vet du, jag har inte den avlägsnaste föreställning," sade Hugh, och flickan brast ut i skratt. Den outhärdliga spänningen lättade, och Hugh lutade sig tillbaks i sitt hörn av soffan och skrattade han också.

"Jag sade ju att jag var galen," sade han, och flickan skrattade åter. Men bakom skrattet fanns vetskapen om varför det var så att den här mannen hade slitit sig lös från allting han ägde och slängt det åt sidan, och vilka själakval som låg bakom excentriciteten. Att skratta åt honom, och få honom att skratta åt sig själv, var det enda säkra att göra för tillfället. Det finns inget som kan jämföras med skratt, varken som kamouflage eller säkerhetsventil.

Mona Wilton lutade sig framåt, vilade sin armbåge mot sitt knä och sin haka mot sin hand, och betraktade honom.

"Det skall bli en blandning av `Là-Bas´ och `A Rebours´, skall det?" sade hon.

"Ja, exakt det ja," svarade Hugh ivrigt, hans flytande uppmärksamhet var distraherad och fångad, som hon hade menat den skulle bli.

"Gör tillgänglighet till staden, eller någonting liknande någon skillnad?"

"Inte en halvpenny."

"Nå, då så, det bästa vi kan göra är att lägga ut en karta och välja ett distrikt som kommer att ge de rätta förhållandena. Uncle Jelkes!" ropade hon, och den gamle bokhandlarens huvud tittade fram ur köket. "Har

du en stor atlas? En som har en geologisk karta?"

Jelkes trippade över till det bortre hörnet i rummet, knuffade några böcker åt sidan med sin fot, och drog ut en enorm och ytterst förfallen volym.

"Här har ni," sade han, släpade över den till soffan och lade ned den emellan dem. "Den är rätt så föråldrad, men jag antar att de geologiska skikten ej har ändrat sig så mycket sedan den utgavs."

"Och jag behöver en blyertspenna och en linjal, är du snäll."

"Huh," sade bokhandlaren. "Så du är på det humöret, är du?"

Han gav henne vad hon önskade och försvann in i köket igen, uppenbarligen så fortsatte han med diskningen, en oerhörd prestation.

"Se nu här," sade Mona, öppnande atlasen vid kartan över England. "Det finns vissa platser som är mer passande än andra för det du vill göra, precis som det finns vissa platser där du kan låta Rhododendron växa, och vissa där du kan låta rosor växa ; och på de platser där det ena växer, växer ej det andra."

"Åh, du är trädgårdsmästare, är du, jämte alla dina övriga talanger?"

"Jag har varit. Titta nu på den här kartan. Du ser Avebury?"

"Ja."

"Det var centrum för den gamla soldyrkan. Drag nu en linje från Avebury till vilken annan plats där det finns lämningar av forntida dyrkan, och varthelst längs den linjen blir bra för vad du vill göra."

"Du Store, vad har det med saken att göra?"

"Du vill väl väcka de Gamla Gudarna, vill du inte?"

"Jo."

"Då så, bege dig dit där de Gamla Gudarna är vana vid att bli dyrkade."

"Men då borde man väl bege sig till själva Avebury, eller Stonehenge?"

"För mycken turisttillställning. Du skulle inte få någon avskildhet. Nej, kraftlinjerna emellan dess centra är mycket lämpligare för ditt ändamål. Du kommer att få alldeles tillräckligt med kraft utan att bli överväldigad av den."

"Om där finnes så mycken kraft kringdrivande, varför är då inte ortens bondlurkar nedslagna av den?"

"Därför att de inte tänker på den. Du kontaktar endast dessa ting om du tänker på dem. Men du kommer att finna att folk som lever kring dessa kraftcentra rent hatar alla nämnanden om det Osedda. Det stryker deras päls mothårs och får dom att vändas. Det är deras reaktion till de osynliga krafterna. Fråga Glastonbury vad det tycker om Bligh Bond om du vill se folk riktigt vilda."

"Jag kunde lika gärna fråga dom vad de tyckte om John Cowper Powys. Det har varit min erfarenhet att en profet ej enbart saknar ära, utan saknar tillika anseende på sin egen ort."

"Du räknar väl inte med att bibehålla något anseende, gör du, om du hänger dig åt sådana här saker? För om du bosätter dig på ett lantställe och gör någonting utöver det vanliga, kommer folk att tro det allra värsta."

"Ju värre, dess bättre. Det som jag verkligen vill besparas är ortens societet."

D E N B O C K F O T A D E G U D E N 87

Ett sakta leende spred sig över Mona Wiltons ansikte då hon böjde sig över kartan.

"Det kommer du allt att besparas," sade hon.

"Nåväl, titta nu här, jag håller mitt finger på Avebury, sedan då?"

"Lägg linjalkanten där och vrid den sakta runt. Var är den nu?"

"Ena änden är på Cornwall och den andra är norr om London."

"Kan du se Tintagel?"

"Ja, det ligger alldeles norr om min linjal."

"För då linjalen till Tintagel. Det är det västra kraftcentrat. Drag nu en linje rakt över kartan till Avebury."

Hugh förde pennan nedför linjalen.

"Projiciera nu fram din linje till St Albans. Är det rakt?"

"Dödsrakt. Det är en enda linje."

"St Albans är det östra kraftcentrat. Tag nu St Albans Huvudpunkt i Dorset, och lägg din linjal därifrån till Lindisfarne, på höjden av Northumberlandkusten. Går det då igenom Avebury?"

"Ja."

"Lindisfarne är det norra kraftcentrat. Så du ser, om du drar en linje igenom Avebury från endera Lindisfarne eller Tintagel, ändrar det med St Albans. Underligt, är det inte?"

"Jo, det är underligt. Men jag förstår inte riktigt varför det är underligt."

"St Alban var det första Brittiska helgonet."

"Se nu här, vi behöver inga helgon i det här ärendet."

"Inser du inte att dessa förhistoriska helgon egentligen är de Gamla Gudarna med ett vitmålat skal? Vet du att någonstans i grannskapet---ibland faktiskt i de äldsta katedralernas kryptor---de som har en del Saxiska verk, kan du ständigt finna spår av den gamla soldyrkan?"

88 D E N B O C K F O T A D E G U D E N

"Vad är anledningen till detta?"

"Det är rätt enkelt och naturligt om du tänker på det. De gamla hedniska Britterna hade för vana att ha mässor när de samlades vid sina heliga centra för de stora solhögtiderna. Mässorna fortsatte exakt likadant, vare sig de vore hedniska eller Kristna, och missionscentrumen växte upp där folkmassorna samlades. När kungen omvändes, ändrade de bara Solen till Sonen. Folket kände aldrig till skillnaden. De åkte dit för det roliga kring mässan och deltog i ceremonierna för att frambringa tur och göra fälten fruktbara. Hur skulle de kunna veta skillnaden mellan Långfredag och vårens plöjningshögtid? Det skedde ett människooffer vid bägge tillfällen."

"Plus ca change, plus c'est la même chose´; ju mer allt förändras, desto mer är det likadant," sade Hugh.

"Exakt."

"Så när du vill spåra upp de Gamla Gudarna, sniffar du runt hälarne på domprosten och dennes kapitel för du vet att de inte är så långt borta?"

"Ja, just det. Du förstår, där folk har haft för vana att sträcka sig ut emot det Osedda, bär de ett slags spår, och det är betydligt lättare att taga den vägen."

"Men säkert som godheten skulle väl domprosten och domkapitlet besvärja det hela medelst klocka, bok och ljus om de visste?"

"Naturligtvis så skulle de det, och det är därför som vi som dyrkar de Gamla Gudarna använder kraftlinjerna emellan dess centra, och ej själva kraftcentrumen för dessa kraftcentra har alla blivit besvärjda för länge sedan. Men de visste inte tillräckligt för att känna till kraftlinjerna, så de besvärjde aldrig dessa."

"Hur besvärjde de dem?"

"De satte upp kapell tillägnade St Michael, vars uppgift är att hålla nere de krafter som finns i underjorden, och höll en oupphörlig tillbedjan där. Det finns ett rakt ovanpå Glastonbury Tor ; och ett annat på St Michael's Mount i Cornwall ; och ett tredje på Mont St Michael i Brittany, och dessa tre bildar en perfekt triangel. Och jag skall berätta en lustig sak för dig om

D E N B O C K F O T A D E G U D E N 89

det ovanpå Glastonbury Tor. Huvuddelen av kyrkan rasade samman i en jordbävning och lämnade kvar tornet stående. Och ett stående torn är en av symbolerna för de Gamla Gudarna, så Djävulen var styvast där nere."

"Är de Gamla Gudarna synonym för Djävulen?"

"Kristna anser att de är det."

"Vad anser du att de är?"

"Jag anser att de är samma sak som det Freudianska undermedvetna."

"Åh hå, så du gör det, gör du? Jag undrar vad du nu menar med det?"

"Skall vi fortsätta med våran husjakt? Den bästa platsen att nu ernå de slags upplevelser som du vill är längs kritåsarna. Om du tänker på det, du vet, hela den tidigaste civilisationen på dessa öar fanns på kritåsarna. Vänd på bladet och titta på den geologiska kartan, och se vart den där linjen du har går igenom kritåsarna."

"Den går igenom en hel del kritåsar, gör den inte? Avebury ligger på kritåsarna ; och St Albans ligger på kritåsarna."

"Ja, vart som helst längs den linjen, där den går igenom kritåsarna kommer att tjäna ditt syfte."

"Det har förminskat sökningsfältet riktigt tillfredsställande. Vad är nu nästa drag?"

"Skaffa en storskalig generalstabskarta och leta efter bautastenar och smidesdammar."

"Vad i hela världen är bautastenar?"

"De är menade att vara altaren för forntida offer, men faktum är att, de är siktesmärken längs dessa

kraftlinjer emellan dess centra. Stenarna på de höga platserna, och smidesdammarna i dalsänkorna."

"Jag trodde smidesdammar hade att göra med forntida smedjor."

"Du kan se smidesdammar i landsdelar där det inte finns något järn, så det kan de inte."

90

D E N B O C K F O T A D E G U D E N

"Vad uppdammade då den forna människan vattendragen för?"

"Därför att vatten visar sig i en dalsänka bland träd, där stenar ej skulle göra det. Sedan, förstår du, så skådar han från den ena till den andra, och får en alldeles rak linje genom terrängen. Du känner till Long Man, uthuggen ur torven på kritåsarna? Du kommer ihåg att han håller en stav i var hand? Nå, det är de siktesstavar som används till att märka ut dessa linjer. De här linjerna går kors och tvärs över hela England precis som i en kristallisk struktur. Du kan hitta dem på vilken storskalig generalstabskarta som helst med hjälp av ortsnamnen och bautastenarna och jordvallarna."

"Men se nu här, du vet, min tanke är att göra en åkallan av Pan. Vad har allt det här att göra med Pan?"

"Nåväl, vad är Pan?"

"Gud vet. Jag gör det inte."

"Du tror väl inte att han är till hälften get, lika litet som Jehovah är en gammal man med guldkrona och långt vitt skägg, som skapade människan utav lera, gör du?"

"För att hederligen säga dig sanningen, har jag aldrig tänkt på det. Den ena är bara ett namn för mig lika mycket som den andra."

"Men de representerar båda någonting, du vet. De är---de är faktorer."

"Det kan de roa sig me´ att vara. Jag vet bara att jag får en kick av idén om Pan, och jag får ingen av idén om Jehovah sedan jag växte ifrån Helvetet. Men nu struntar vi i det metafysiska. Låt oss fortskrida med huset."

"Men det är praktiskt tillämpad metafysik som du strävar efter."

"Jag vet ingenting om det heller. Jag är rädd för att det övergår mitt förstånd. Jag får lämna det till dig och Mr Jelkes. Se nu här, vad är nästa nummer på programmet? Gå på husjakt längs den här raden av byar på kritåsen? Vem skall göra det?"

"Jag kan göra det, om du önskar."

"Hur klarar du dig med transporten?"

"Green Line bussar, och sedan så gå."

D E N B O C K F O T A D E G U D E N

91

"Det är ett långsamt och besvärligt företag. Antag att jag kör runt dig i min bil, och sedan så kan vi se på dem tillsammans?"

"Det är mycket vänligt av dig."

En rörelse i bakgrunden fångade Monas blick, och då hon tittade upp, såg hon den gamle bokhandlarens gamliknande huvud komma runt köksdörrposten och ögna henne förebrående.

Jelkes ansåg tydligen att han hade diskat tillräckligt för en kväll, och att det var hans plikt att återvända och hålla en skyddande hand över saker och ting, så han satte sig ned i sin sedvanliga fåtölj och utvisade alla psykologiska symptom av en höna vars ankungar begav sig iväg mot vattnet. Efter det, avmattades konversationen.

Dion Fortune (Violet Mary Firth Evans (1890-1946)) 1936

LPWJ svensk version 1992 (transkriberad 07-08/07/10)

se även:

Tidigare Kapitel: I till VIII

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L Patrik W Johansson med Poeter.se id #26710 innehar upphovsrätten